

Ăn Tối Một Mình

Bạn có thường xuyên ăn tối một mình không ?

- Có !

- Vì sao ?

-Độc thân !

- Thế có chán không ? Có sợ không?

- ...

Chán ư ? Dĩ nhiên là có chứ. Còn sợ ? Sao lại phải sợ ?...

Xòe tay ra đếm, giật mình khi thấy tám năm trôi vèo như một cú phóng xe phân khối lớn trên đường cao tốc. Tám năm ngụ cư ở thành phố sôi động và nhao nhác này, cuồng cuồng với vòng quay làm việc - học hành - làm việc; mấy năm đầu ngơ ngác và trầm lặng, mấy năm sau lại sôi động một cách hoảng hốt ; cũng có lúc vợ vẫn buồn, nhưng thường thì chẳng được mấy thời gian rồi mà buồn, vì lúc nào cũng tất bật ! Tám năm tất bật - tám năm độc thân - và tám năm ăn tối một mình !

Đây là nói theo kiểu "lý thuyết" thôi, chứ thật ra cũng có khi ăn tối với bạn bè, nhưng chỉ thỉnh thoảng...

... Thỉnh thoảng, một đứa đang giận (hoặc bị giận) tình nhân, bấm số và gọi : "Đi ăn với mình nhé !". Tiếng "mình" dù được phát ra bởi "đứa nam" hay "đứa nữ" cũng cứ nghe ngọt lịm như nhau, ai lại không đi ? Nhưng đi rồi mới biết, có khi chẳng ăn được mấy, vì bận rút khăn giấy cho "đứa nữ" lau nước mắt. Chao, hai mươi bảy tuổi mà nước mắt vẫn còn nhiều quá kể - nhiều đến nỗi có cảm giác nước mắt không quý nữa ! Đang ăn mà nghe khóc ăn cũng chẳng ngon, dù là được mời. Xong thì chui vào cà phê. Quán sang, nhạc cũng sang (Sao lại không sang ? Đi làm có tiền rồi, ai lại vào mấy quán tẹt nhẹp, bạn bè biết được cười khinh vào mặt. Vả lại cũng thích thế, cho bỏ những ngày sinh viên lê la vỉa hè), vậy mà có thưởng thức được gì đâu, chỉ toàn nghe kể lể. Con gái kể lể thì dài lắm, lại toàn là chuyện vặt. Người ngoài cuộc nghe sao thấy buồn cười, thấy thật ngốc nghếch, nhưng người trong cuộc thì đang khổ tâm, thế nên nói một lúc lại khóc, cứ thế, cứ thế... Đến khi có cô váy ngắn đồng phục đến nhắc : "Anh chị thông cảm...", lúc đó mới ngẩng lên thì nhạc đã im, người đã vắng, à thì ra quán đã hết giờ. Đành đứng dậy ra về. Chuyện chưa kết thúc, nhưng tâm sự đã vơi quá nửa, đành phải về thôi ! Trên đường về, gió khuya lành lạnh, đèn lại vàng lên một cách tình tứ. Nhìn quanh thấy toàn tình nhân chờ nhau, chỉ có xe là khác nhãn hiệu còn người ngồi thì cứ cùng một kiểu. Kiểu cô ngồi sau giúi mặt vào lưng cậu ngồi trước, chỉ khoe ra vòng tay siết chặt, thế nên cũng không biết được nhan sắc cô nào được mấy điểm. Nhìn lại mình thì... Đang chờ một cô gái mà gió vẫn được dịp len qua kẽ hở giữa hai người. Bỗng dưng thấy chạnh lòng và cô đơn quá đỗi. Thấy trong mấy tiếng đồng hồ đi chơi mình chỉ là cái thùng rác để người ta trút. Về đến nhà người cứ phác ra, bải hoải. Nhưng ngẫm lại thấy mình thật ích kỷ. Bạn bè với nhau, có tin cậy nhau thì mới tìm đến chứ ? Dù sao vẫn là một tối được (hay bị) đi "ăn tối hai mình".

Nhưng "đứa nam" thì khác : nói ít thôi, nhưng nhậu nhiều ! Mỗi lần được dịp "ăn tối" là bí tỉ, là quên mất đường về. Sáng ra thức dậy ở một căn phòng khác, đánh răng bằng cái bàn chải khác, thậm chí phải mặc cái quần lót khác (?), thắng hoặc còn dùng chewingum thay cho việc đánh răng để kịp giờ đến sở làm, trên đường đi tranh thủ ngủ gật khi kẹt xe hoặc đèn đỏ. Suốt buổi sáng hôm đó mặt mày nhàu nhĩ, mắt lơ đãng và sẵn sàng quất một tràng chửi tục vào... cái máy vi tính khi nó bị đứng bất chợt (Tất nhiên là chửi thâm, nếu không đưa "đồng nghiệp nữ" kế bên nghe được thì chết). Hề nhác thấy sếp thoáng qua là lập tức ngồi ngay lại, tay chụp vội con chuột nhấp nhấp lia lia và mặt cảm sát vào màn hình như đang lên cơn "động não" . Rốt cuộc cũng xong tám tiếng vàng ngọc. Chuông gõ kính coong, khoác chéo qua vai cái túi bản không biết vì màu hay vì bụi, lạng lách qua tổng cộng chín ngã tư, chịu ít nhất một lần tiếng chửi thề vì cán phải chân đưa đi cạnh khi đèn đỏ, để đến cái lớp Anh văn đàm thoại "thoại hoài vẫn bị loại" ở

các cuộc thi lấy bằng ngay sau đó mấy tháng. Nhưng công bằng mà nói thì rõ ràng là có tiền bộ, bằng chứng là sau hai năm gà gât trong mấy trung tâm ngoại ngữ kiểu có "đào" mà không thể "tạo", bây giờ đã có vẻ tự tin hơn khi đọc mục quảng cáo "tuyển nhân viên" của các công ty nước ngoài. Đến khoảng hơn tám giờ thì nháo nhào ra bãi gửi xe, sải chân càng nhanh càng tốt nếu không sợ bị chen lấn có khi xe bị gãy cả vè. Sau đó, nhẩn nha trên đường đi về, đảo mắt liếc dọc hai bên phố xem hiệu ăn nào bắt mắt, điều này phụ thuộc hoàn toàn vào cảm hứng bất chợt, rồi ghé vào ăn tối. 1n tối một mình!

*

"Một mình ư ? Em sợ lắm !". "Nữ đồng nghiệp mới" khề nhún vai rất Tây, đưa tay có đeo chiếc vòng bạc to cộ sửa lại chiếc kẹp cũng mạ bạc trên mái tóc duỗi đúng phong cách diễn viên Hàn Quốc, làm kẻ chuyên "ăn tối một mình" trở nên bối rối. Tự dưng phát hiện ra nhau khi bị hỏng xe giữa đường, tự dưng - đành phải giúp đỡ nhau bằng cách dắt bộ hàng cây số mới đến hiệu sửa xe, và cuối cùng, cũng tự dưng - đành phải mời nhau ăn tối.

Lần đầu tiên bữa "ăn tối hai mình" trở nên cảnh vè. Không có cảnh rút khăn giấy trong tiếng suýt soát của nước mắt chan hòa nước mũi, cũng không có cảnh vừa nâng ly vừa cầm đũa đâm toạc vào miếng nhũ dê trên vỉ nướng ngùn ngụt khói như đám cháy. Lần này câu chuyện xoay quanh vấn đề giải trí.

- "Anh thường giải trí như thế nào ?" - "Nữ đồng nghiệp mới" lại hỏi, lần này không quên chớp chớp đôi mắt chẳng đẹp lắm nhưng nhờ make-up công phu bằng nhũ nên trông cũng khá long lanh. Kẻ kia tranh thủ uống một ngụm nước suối (cả hai đều ghét nước ngọt vì nghe ai đó bảo rằng ban đêm uống nhiều nước ngọt da mặt sẽ bị nhiều mụn, chẳng biết có đúng không nhưng rõ ràng là thanh niên mà uống nước ngọt thì trông có vẻ chíp hôi quá), trong mấy giây đầu tranh tư tưởng rằng có nên nói thật hay không, chẳng lẽ khai thật là mình hay tiêu hoang thời gian bằng mấy tiếng vào mạng chỉ để "chat" vô bổ ? Cuối cùng đành lựa chọn giải pháp trí tuệ hơn một chút : "Nghe nhạc hoặc xem phim, loại VCD Tàu chục nghìn một cái ấy mà, rẻ và tiện lợi, xong cũng bỏ" - nói xong thì cảm giác xấu hổ xâm chiếm ngay vì thật ra có bỏ bao giờ, hầu hết là giữ lại để còn đổi chác với bạn bè, không thì đem bán rẻ cũng được dùm tiền mua hàng khối VCD mới. Nhưng "nữ đồng nghiệp" đã lộ vẻ thích thú nhanh chóng. Không có gì bởi trong câu chuyện dễ dàng bằng cách nói chuyện về âm nhạc. Sống giữa một đô thị sầm uất nhất nước mà không biết tình hình âm nhạc thì đúng là lạc hậu. Vả lại, dòng âm nhạc đại chúng dễ nghe dễ cảm, ít ra cũng phải yêu và thuộc dăm bài, để khi có dịp karaoke không phải ngồi im như tên nhà quê mù chữ ! Được một lúc thì chuyển sang nhạc ngoại : "Em thường nghe loại nào ? Những tên tuổi nào ?". Lùng búng một mớ tên được xướng lên, có tên không có thật vì phát âm không chuẩn, có tên kẻ biết người không. Cả một rừng ! Nhưng rốt cuộc vẫn có điểm chung. Họ bàn về dòng nhạc R&B và nhóm nữ Destiny's Child. "Một đại diện thuyết phục!" - mái tóc duỗi Hàn Quốc lại lúc lắc, nghe na ná lời bình luận của một M.C. nhạc trẻ trên tivi. "Rất nhiều Grammy và hàng loạt giải của MTV, và các giải khác...", kẻ còn lại ra chiều tâm đắc, cố bóp trán nhớ xem các giải còn lại là những giải nào. Sau đó đi vào cụ thể từng ca khúc trong album, họ nói nhiều về giai điệu của "Say my name" hay hiệu quả hình ảnh của video-clip "Survivor", không quên tặc lưỡi về những trang phục độc đáo tuy có châm chước cho yếu tố sexy của nó. Nói chung tất cả đều hứng khởi!

*

Khi hai chai nước suối đã cạn và nước dùng thừa trong các tô miến gà đã nguội đến nỗi cô hầu bàn nóng lòng muốn đến dọn đi để đổ vào chậu cho rảnh mắt, bất chợt điện thoại giầy đành dạch trong túi quần. Một câu chuyện ngắn ngọn của đứa bạn thân nhưng khi kết thúc rồi mới biết thật khó mà nối kết lại câu chuyện dang dở ban nãy. Không khéo sẽ trở nên nhạt nhẽo giả tạo. Mà thật không nên làm cho tình thế trở nên nhạt nhẽo giả tạo trong lúc này. Họ đành đứng lên ra về. Cô gái vì đã chủ động mời trước nên giành phần trả tiền, dĩ nhiên là chàng trai không chịu. Kết cuộc là cô chịu thua trong sung sướng.

Lúc ấy là đêm - đêm chuyển dần về sáng, lẫn trong tiếng gió thâm u thổi dài qua bức tường lạnh lẽo, người ta vẫn nghe được tiếng nhạc R&B văng ra từ một căn phòng nhỏ mà chủ nhân của nó đã ngủ say như chết. Trên kệ đĩa, rất nhiều những khuôn mặt da đen lừng danh của dòng hip -pop chen lẫn cùng vài ngôi sao pop Mỹ Latinh trong những trang phục gợi cảm rùng rục. Lăn lóc bên dưới kệ là một cuốn sách đã đóng bụi - sách có nhan đề : "Đời sống độc thân và những giải pháp...". Tất cả đều chờ trời sáng.

Khi trời sáng hẳn, trong lúc chủ nhân căn phòng nhỏ vẫn đang say giấc nồng thì bỗng dung điện thoại ré lên giục giã. Lồm cồm bò dậy đã nghe dưới đường tiếng xe máy rộ lên rì rầm. Một giọng nữ cất lên ngọt

ngào : "Anh ƠI ĐÃ DẬY ĐI LÀM CHƯA ? À mà này, tối qua em quên, nghe bảo anh có nhiều đĩa phim hay, em cũng đang tìm một phim tựa là... Anh có không ? Có à, ôi hay quá, anh đi làm nhớ mang theo cho em với nhé, phim ấy là..., ừ thôi thế nhé, em cúp máy đây!". Trời, sao mà nhiều "nhé" thế. Những cái "nhé" ngọt ngào trong buổi sáng, nhưng mà..., cái phim đó..., mình có không nhỉ ? Hình như là không ! Chắc chắn là không !

*

Giờ nghỉ trưa, công ty vắng bóng một nhân viên. Nhưng ở chỗ khác, nơi tiệm "mua - bán cho thuê băng đĩa", người ta thấy anh ta đang cầm cúi lựa lựa chọn chọn, hồi lâu khẽ à lên sung sướng.

Buổi chiều, trong lúc rỗi việc, tranh thủ lúc sắp đi vắng, mấy nhân viên phòng máy tính tùm nhau tán gẫu. Một phụ nữ tuổi quá "băm", giọng kẻ cả pha tự hào :

- Tôi ấy à, thường xuyên không phải nấu cơm đâu vì chồng tôi vẫn hay đi công tác liên miên, tôi cứ hay ăn tối một mình. Một mình, ăn gì chả được, lại đỡ bị khen chê ông eo, phiền phức. Sướng !

- Thế còn cậu ? Độc thân chắc ăn tối một mình chứ hả ? - Kẻ nào đó quay qua người trẻ nhất, quan tâm một cách soi mói.

- Tất nhiên ! - Một giọng nhát gừng.

- Thế có sợ không ?

- Sợ ư ? Tại sao phải sợ ?

- Thế có chán không ?

- Chán ư ? Hình như... Có lẽ... Ôi trời, tôi chán thật rồi !

Và ở ghế bên, "nữ đồng nghiệp mới" mỉm cười kín đáo